

(SYNOPSIS FRA GYMNASIEELEV)

Navn og dokumentation for det anførte er modtaget hos FFFP

Det har været svært at gå i skole helt tilbage fra grundskolen. Ikke fordi jeg ikke gjorde alt for at følge med eller forstå undervisningen, når det var svært at læse og skrive hurtigt nok, men fordi lærerne hævdede at det ikke var nødvendigt at teste mig for ordblindhed men i stedet for kaldte mig dum eller uvillig. De andre elever måtte offentligt mobbe mig i undervisningen, bl.a. fordi jeg skal bruge lidt ekstra tid, uden lærerens indgriben. Hvis jeg græd eller fik det dårligt, blev der ikke handlet, ingen reagerede (selv i en time med 1 lærer til 6 elever). Når jeg forsøgte at sige fra, at få hjælp, blev jeg og forælder mødt med uvilje, irritation, manglende forståelse. Lærerne hev mig ofte til side og forklarede, at det var mig der med mine krav var den besværlig og en dårlig kammerat, som ødelagde situationen for elever og lærerne. Jeg skulle holde mund for det var altid min fejl.

Da privatskolen så af fagpersoner blev konfronteret med at "noget" ikke stemte, var jeg pludselig mere klog end tidligere fortalt på forældresamtalerne, og havde derfor heller ikke brug for støtte men burde alligevel overveje andet skoletilbud. Hvis der blev stillet krav om ressourcer til støtte burde jeg finde en skole, hvor jeg og mine (kunne jeg forstå urimelige) krav kunne stilles tilfreds.

Jeg skiftede til en folkeskole. Alle de andre elever fik af skolen besked på, at det var fordi jeg ikke kunne lide dem, og ingen talte med mig.

På folkeskolen kunne der grundet flere lærerudskiftninger ikke ske testning af ordblindhed - læreren skulle lige kende mig først, og vi valgte efter 1 år selv at betale privat, så jeg til 9 kl kunne få den nødvendige støtte. Desværre måtte jeg igen kæmpe for at få ekstra tid og adgang hjælpemidler, som jeg skulle have som ordblind - "hvorfor skal du have hjælpemidler

og ekstra tid til færdighedsregning, jeg troede du var klogere, og kunne løse opgave uden” sagde matematiklæreren. Da det blev påtalt, og de ordblinde elever pga. klagen måtte tage testen om, ignorerede han mig derefter resten af året, hvis jeg rakte hånden op.

Trods alt dette blev jeg efter at have kæmpet hårdt efter 9 klasse erklæret egnet til gymnasiet. Jeg glædede mig meget til en frisk start.

Gymnasiet fik før sommerferien besked og modtog tilsagn om SPS-støtte til min ordblindhed. Alligevel ønskede gymnasiet igen at teste mig da skoleåret begyndte. Jeg måtte vise Undervisningsministeriets tilsagnsbrev for ikke at blive gentestet (som mange af de andre elever). Hjælpemidler blev udleveret uden instruktion, og derefter skete der intet. Lærerne vidste ikke, at jeg var ordblind. Jeg fik ikke ekstra tid i timerne, tid til finde hjælpemidler frem eller skriftligt materiale så jeg kunne forberede mig på fx gruppeopgaver o.lign. Det var hårdt og jeg kæmpede derfor fortsat det bedste jeg kunne.

Efter det første semester var jeg så presset af lektier og udfordringer i timerne pga. den manglende ekstra tid og skriftlige materiale til min forberedelse via computeren, at jeg fik det tiltagene dårligt. Det var svært altid at skulle forklare sig, og at kæmpe uden støtte. Egen læge henviste mig i slutningen af 1g for mistanke om ADD/ADHD. Hospitalet diagnosticerede mig kort efter, men bemærkede at den manglende støtte på gymnasiet yderligere gav mig stress og psykiske gener. Derfor fik gymnasiet et brev med direkte opfordring omkring Påske til straks at sætte den retmæssige støtte i gang, som burde være startet langt tidligere. Jeg skulle til eksamen og ville gerne klare det godt, men gymnasiet reagerede i stedet for med, at jeg burde forlade gymnasiet, og finde mig en anden ungdomsuddannelse. Da jeg ikke ønskede det, var holdningen, at jeg først efter sommerferien i 2g kunne søge og forvente støtte i gymnasieregi. Jeg forsøgte at uddele informationsmateriale fra ordblinde- og ADHD-foreningerne. De fleste lærere lod materialet ligge uden at ville læse det, fordi ledelsen ikke havde informeret dem om mit krav på støtte i undervisningen.

Selv om gymnasiet nu fik støtte både for min ordblindhed og ADHD, skete der ikke rigtig noget reelt. I praksis skete der ingen ændring. Jeg måtte konstant bede om materiale på skift, bede om ekstra tid til at læse, tid til at bruge relevante hjælpemidler osv. Alle mine klassekammerater fortalte jeg åbent om mine udfordringer, så de ikke ved gruppearbejde ville blive overrasket eller utilfreds med mine kampe i undervisningssituationerne. Jeg håbede, at de fleste i klassen (forhåbentlig) ville kunne forstå, at ordblindhed og ADHD ikke er noget jeg

kan ændre, men noget jeg må arbejde med på lidt andre vilkår i studierne end kammerater.

Desværre forstod ikke alle eleverne det ikke. Kort før jul i 2g kom jeg i en gruppe med 3 andre piger. Vi skulle lave et fælles projekt. De 3 andre var veninder, men lærerne mente, at jeg skulle være i den gruppe. Samarbejdet i gruppen var meget ubehageligt, fordi den ene elev konstant følte et behov for at ydmyge mig - overfor de andre i gruppen, - overfor andre elever i plenum (fx: i kantinen eller på fællesarealer) på gymnasiet. Alle beslutninger i gruppearbejdet blev truffet hen over hovedet på mig, ligesom alle samtaler foregik "igennem" mig. Jeg valgte for min del at fokusere på min delopgave og kæmpe mig igennem. Mine oplevelser i uddannelsessystemet har jo lært mig, at lukke ørerne (som den berygtede RBG) og kæmpe videre mod målet. Opgaven og min del blev færdig og afleveret, til trods for mange søvnløse nætter. Da eksamen så var færdig, havde 2 lærerne givet hver enkelt af os individuelle vurderinger ud fra vores indsats – vi fik alle 7 i karakter. Jeg sygemeldte mig efter samtale med egen læge dagen efter kort før juleferien, da hele forløbet havde været meget ubehageligt.

Da de andre i gruppen mente åbenbart, at jeg alene måtte være ansvarlig for, at de ikke havde fået en bedre karakter, skrev den ene - som også har politiske ambitioner - en artikel i en landsdækkende avis om, at elever som jeg (ikke navngivet men specifikt nok til at alle på gymnasiet efter nytår vidste, at det var mig) ikke burde gå i gymnasiet, burde smides ud og at jeg var ansvarlig for at hindre andre elever i deres fulde potentiale, via min dumhed og dovenskab.

Et er at blive mobbet i klassen - det har jeg oplevet, og det er rigtig ubehageligt, - men at blive mobbet i juleferien i en avis alle kender og stoler på viste sig at være starten på en shitstorm.

Jeg kom hjem fra juleferie og går efter nogle rolige / off line uger på nettet. Der ligger ekstremt mange beskeder på de sociale medier fra alle, som jeg kender, men desværre også endnu flere fra folk jeg ikke aner hvem er. Jeg beskyldes for rigtig meget, og mine ødelæggende evner synes at række fra Skagen til Bornholm, og endda til at politiker i flok udtaler sig og Undervisningsministeren skal kaldes i samråd, fordi konsekvenserne at min påståede dumhed mm. er så omfattende.

Da gymnasiet kontaktes kort efter juleferien om mobningen, er rådet, at jeg skal finde en anden ungdomsuddannelse. Det synes at være løsningen på alt i dagens uddannelsessystem.

Gymnasiet siger mundtligt at det ikke er mobning eller krænkende. Jeg klager men får aldrig et skriftligt svar.

Gymnasiet får tilsendt information fra DCUM om lovgivningen om mobning, men der sker fortsat intet, og shitstormen fortsætter i flere måneder. Eleven som kom med urigtige beskyldninger fortsætter i klassen, som intet var hændt men jeg ligger syg hjemme. Eleven udtaler sig i mange medier, det omtales i radioprogrammer, i landsdækkende aviser, lokalaviser, i gratisaviserne mm. i mange uger uden at nogen ønsker at vide om det passer. Fordi jeg er ordblind og har ADHD er jeg ikke hverken dum eller doven, men jeg har behov for mine hjælpemidler og ekstra tid til at forberede mig. Det er meget krænkende konstant at skulle kæmpe mod denne antagelse når man er alene og så mange voksne, ansvarlige ledere, politikere og beslutningstagere dømmer mig uden at kende til mig eller den konkrete sag.

Det virker som om det fortsat er helt ok, og uden konsekvenser, at kalde en ordblind dum. Både skoler, gymnasiet og systemet støtter op ved ikke at handle og uden konsekvenser.

8 måneder efter min klage kom et svar fra Undervisningsministeriet om, at det hele mobningen begyndte med var mobning. Det var en krænkelse af mig. Da jeg på det tidspunkt havde opgivet at vente (hvilket umuligt kan være overraskende) var konsekvensen – INGEN TING. Heller ikke af den kontinuerlige fortsatte mobning. Heller ikke af diskrimineringen. End ikke når mobningen fortsatte efter 7 måneder. Nu var jeg jo gået ud.

Jeg måtte opgive at rette op på gymnasiets manglende evne og vilje til at handle. Det var endnu en gang mig, der overlades til at være den ”voksne”, stå frem, håndtere uretfærdigheden og urimelighederne, så samle mig selv op og forsøge at finde en ny vej frem uden hjælp.

Moralen er : at hvis du er ordblind eller/og har ADHD, og falder igennem de store huller i reglerne/støtten/retfærdigheden, som den dag i dag endnu findes i systemet, - er det kun dig selv, der kan hjælpe dig selv.

Det føles som om systemet, når det svigter, har mest travlt med at skubbe dig videre (ud over kanten) og frasige sig sit ansvar. Min erfaring er at det er ”gratis” at træde på dem med udfordringer, da de jo nok er for svage til at svare igen.

Jeg er tvunget til at blive stærkere af ufortjent modgang og uretfærdighed, og jeg vælger at tro på min fremtid, men sympati, for systemet som svigter, kan ligge på et lille sted. Forhåbentlig skammer de ansvarlige sig. Forhåbentlig vil tingene ændre sig snart.

København, september 2020